

Lusi Vajn

***Bivših
sedam***

Prevela
Sanja Bošnjak

— Laguna —

Naslov originala

Lucy Vine

SEVEN EXES

Text Copyright © Lucy Vine 2023

Published by arrangement with Simon & Schuster UK Ltd

1st Floor, 222 Gray's Inn Road, London, WC1X 8HB

A Paramount Company

All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system without permission in writing from the Publisher.

Translation copyright © 2024 za srpsko izdanje, LAGUNA

***Bivših
sedam***

Prolog

Jesi li ti moja osoba?

Jesi li ti on? Jesi li ti osoba s kojom ću konačno, nekako, biti u potpunosti *ja*?

Zamisli da si ti ta osoba! Zamisli da si neko s kim bih jednostavno mogla da se *opustim*. Neko pred kim ne bih više brinula jesam li uvek pribrana. Zamisli kad bih mogla biti sve ono što kod *sebe* mrzim; da si ta jedna osoba na svetu koja me zbog toga ne bi osuđivala. Zamisli kad ne bih morala da se izvinjavam kad pustim da delovi mene koji mi se ne sviđaju isure. Da me gliš kad sam bez razloga uznemirena. Da mi bez osude miluješ glavu kad imam mamurluk, da mi doneseš čaj sa tri kocke šećera ujutru a da i ne tražim, da ostavljaš peškire baš onako kako volim. Zamisli da si neko kome mogu pokazati moj oklembeseni stomak i sise, i da ti se samo još *više* dopadnem. Zamisli da se pretvaraš da spavaš kad prdnem u snu, ili mi bez reči kupiš još čokolade kad pojedem za doručak sve naše zalihe u onoj nedelji pred menstruaciju. Zamisli da si on.

Jesi li osoba s kojom ću moći da razgovaram o svemu zbog čega sam tužna? Hoću li moći da plaćem pred tobom zbog svega što se dogodilo, bez stida i srama? Mogu li da se previše

napijem s tobom i preglasno pričam gluposti, i gnjavim te zbog one devojke koju sam mrzela u školi, a koja sad ima posao s kolačima na *Fejsbuku* i koji joj izgleda ide neprijatno dobro – a da se *ne* probudim u dva ujutru, dok mi srce lupa od straha da te je prava ja odbila i zgadila ti se? Jesi li ti on?

Gledala sam u te prelepe krupne oči, proučavajući duge, crne trepavice – mnogo lepše nego moje – i u sebi sam se pitala: jesi li ti Onaj Pravi?

Uhvatio si me za ruku, ljubeći mi pulsirajuću venu na unutrašnjoj strani ručnog zgloba i konačno – posle nekoliko trenutaka koji su se činili kao čitav život – približio si se i poljubio me u usta.

Jebiga. Mislim da bi mogao biti.

Prvo poglavlje

Tri meseca ranije

„I onda smo izveli njegovog psa u šetnju, i ispostavilo se da je zaboravio da ponese one kesice za govanca.“ Iskrivila sam lice, prisećajući se tog užasa. „Pa smo morali da skupljamo pseću kaku“ – dramatično sam zastala da proverim slušaju li – „kondomom.“

„Gospode bože.“ Bibi se pomerila iznad mene i pokrila lice rukom.

„Čekaj.“ Luiza, naslonjena na mene, okrenula se da me bolje pogleda. „Šta to znači?“ Ljupko lice joj se zbunjeno iskrivilo. „Kao, *upotrebljenim* kondomom?“

„Ne, ne“, odgovorila sam i pomilovala je po ruci da je umirim. „Novim. Ali da, pred grupicom starih gospođa i poštarom – koji su nas svi ljutito posmatrali s druge strane puta da se uvere kako smo pokupili pseća govanca – pokidao je potpuno nov kondom koji je slučajno imao u zadnjem džepu i sve je pokupio.“

„Zašto je imao kondom kod sebe?“ Bibi se i dalje skrivala iza ruke. „Je li mislio da ćeš imati seks s njim dok *šetate psa*? Kao, to se sad radi? Zar su se izlasci sveli na to?“ Stresla se.

Ležale smo kao ljudska stonoga na krevetu. Bibi je bila kod uzglavlja, naša kućna šefica naslonjena na jastuke, dok sam se ja ispružila preko nje s glavom na njenom krilu. Luiza je ležala na meni, gnječeći mi butine i pružajući stopala preko ruba mog kreveta. Bilo je neobično udobno i neobično utešno biti tako isprepleten s tim osobama koje volim – naročito kad sam sva podrhtavala od jezivog mamurluka.

„Zašto su pakovanja kondoma uvek tako ljubičasta i sjajna?“, razmišljala je Bibi, dokono uzimajući daljinski upravljač i pojačavajući zvuk na TV-u. *Doručak na Bi-Bi-Siju* postao je malčice glasniji, ali je ostao bleđ i neupadljiv. „Mislite li da je grupa proizvođača kondoma jednog dana održala sastanak kondomskog marketinga, i onda se neki niži kondomski rukovodilac – u potrazi za svojom velikom kondomskom prilikom – žustro nagnuo napred i rekao: 'Je li neko pomislio koliko je sjajan ljubičasti celofan seksi?'“

„Sigurna sam da se upravo tako desilo“, potvrdno sam klimnula glavom. „Oh, hej, možda bi trebalo da potražiš posao u kondomskom marketingu, Bib?“ Bibi je trenutno radila kao šankerka, ali nekad je radila u marketingu u jednoj velikoj firmi pre nego što je prošle godine postala tehnološki višak. Dugo je pokušavala da nađe novi posao u istoj oblasti, ali ispostavilo se da su njeno višegodišnje školovanje i master iz psihologije bili samo skupo i bespotrebno gubljenje vremena. Očigledno su bili dobri samo za posao u pabu. Sirota stara Bibi i njen besmisleni studentski dug od 25.000 funti.

Zapravo, umalo da i ja napravim istu grešku sa osamnaest – započela sam studije istorije pre nego što sam odustala posle samo jednog semestra. O, ali nisam to javila finansijskom odeljenju, i uspela sam da potrošim čitav godišnji studentski kredit pre nego što su prestali da mi uplaćuju sredstva na račun. Ali nema veze, jer je taj semestar istorije koji još otplaćujem *krajnje* praktičan za moj posao organizatorke događaja, šta da vam kažem. Luiza – glumica koja nikad ne radi i živi na zapečenom

pasulju s povremenim, rasipničkim parčetom hleba – trudi se da ostane ozbiljna kad god jadikujemo zbog pisama koja nam stižu za studentske kredite kao da nam se rugaju. Mi smo jadnice; nusproizvod generacije naših roditelja koji su dobijali sve besplatno i gurali nas da radimo isto što i oni, ali bez njihovih zabavnih bezazlenih droga. Ili kuće za 35.000 funti koje su ih čekale kad završe.

Ali naravno, samo nastavite da nas grdite što nemamo nikakav cilj.

„Ne.“ Osetila sam kako se Bibino telo ponovo streslo ispod mene. „Mislim da su kondomi verovatno prevaziđeni. Više ih niko ne koristi – čak su i seksualno prenosive bolesti zabavnije od njih. Mogla bih isto tako reklamirati i CD ili flopi-diskove.“

„Je li flopi-disk* eufemizam?“, promrmljala sam, kad se Luiza uspravila, odnevši sa sobom toplotu svog tela. Noge su mi odjednom ostale hladne i usamljene.

„Mislite li da su kondomi zaista loši po životnu sredinu?“, Luiza je delovala zabrinuto. „Veoma su plastičasti i pretpostavljam da se ne razlažu tako lako.“

Luiza je, znači, pravo pravcato nevinašce. Uvek se trudi da bude bolja osoba, uvek se brine za svet i društvo; želi da uči i podučava – iako to uglavnom znači doslovno ponavljanje svega što je zapamtila sa *Instagram* stranice Florens Given**.

„Ako jesu, Ester je lično odgovorna za veliku klimatsku promenu“, zacerekala se Bibi. „Trebalobiti da spomenu njen seksualni život na sledećem samitu G7.“ Pridigla sam se da je ljutito pogledam.

„Nisam ja kriva što su izlasci s muškarcima postali tako užasni“, rekla sam. „Upuštam se u seks samo zato što je to najbolji način da što pre završim s njima.“ Bibi je klimnula

---

* Engl.: *floppy* – mlitav. (Prim. prev.)

** Uticajna britanska ilustratorica, spisateljica, feministkinja, aktivistkinja. (Prim. prev.)

glavom, prihvatajući to kao istinu, iako ona nikad ni sa kim nije izlazila. Bila je sama već nekoliko godina, ali nije joj smetalo. Jebenoj kučki se zapravo *sviđalo* da bude sama.

I ja sam nekad bila takva. Nije mi smetalo.

„Prošla sam pakao s mnogo kondoma pre nego što sam upoznala Svena.“ Luiza je i dalje izgledala zabrinuto. „Možda bi trebalo da postanem veganka da nadoknadim ugljenični otisak svoje vagine? Moram više slediti primer Grete Tunberg.“

„O jebiga, molim te *nemoj*.“ Bibi je pala napred na krevet i zagnjurila lice u moj jorgan. „Znam da ona radi nešto izuzetno važno, Lu“, glas joj je bio prigušen u prljavoj posteljini – „ali BOŽE, zamisli kako bi druženje s njom bilo zamorno. Niko ne želi da bude *prijatelj* s Gretom Tunberg.“

Snažno sam klimnula glavom. „Da, Lu, po svaku cenu probaj veganstvo. Ali učini to zato što je Bijonse bila veganka čitavih pola minuta, a ne da bi bila dobra osoba – to je dosadno.“

„Oh, dobro.“ I dalje je bila zabrinuta. „Nisam jela junetinu nedelju dana nakon što sam gledala *Cowspiracy** – to je verovatno pomoglo životnoj sredini, zar ne? I jedem slaninu samo kad sam *stvarno* mamurna, ili kad se tešim hranom posle još jedne neuspešne audicije ili svađe sa Svenom.“

Suzdržala sam se da ne zakolutam očima, jer – istine radi – ona i Sven se nisu nikad jebeno svađali. Oboje su bili predobri.

Luiza se zabavljala sa Svenom sad već gotovo tri godine, i njih dvoje su, kao bili najlepši, najdraži par na svetu – svi tako kažu.

Ali nisu ni oni bili sasvim savršeni, podsetila sam se. Svi smo znali da im je seksualni život jebeno dosadan. Ali bili su dovoljno blizu savršenstvu da mi celo telo obuzme mrska ljubomorna srdžba kad god bih ih zatekla da se zajedno kikoću u dnevnoj sobi na onaj zadovoljan, prislan način kakav dele

---

* Naslov američkog dokumentarca, igra reči. *Cow* – krava, *conspiracy* – zavera, što bi u prevodu otprilike bilo „kravlja zavera“. (Prim. prev.)

samo dugogodišnji parovi. Naravno da sam bila srećna zbog njih i volela sam da vidim svoju drugaricu srećnu, ali takođe, avaj, mrzela sam što su pronašli nešto što se meni pokazalo nemogućim.

„Znači, spavala si s njim i ostala do jutarnje šetnje, ali sigurno neće biti drugog sastanka s tim...“ Bibi je glatko promenila temu. Dobro je poznavala moje sitničavo zameranje kad se radilo o tuđoj radosti. „... kako se ono zvaše?“

„Endru“, odgovorila sam. „Iako se veći deo izlaska trudio da me ubedi da ga zovem *I*.“^{*} Iskreveljila sam se. „Ne Endi ili Dru, ili nekom drugom uobičajenom skraćenicom od Endrua – već *I*.“

„Zamisli“, Bibi nije mogla sakriti osmeh, „kad biste se vas dvoje predstavljali, to bi bilo ovako: 'Zdravo, mi smo *Ester i I!*' Pokušaj to da izgovoriš naglas, a da ne dobiješ napad.“

„To nije ime, to je veznik!“ Bila sam van sebe. „Ali ko mi kaže, *Belinda*.“ Podigla sam obrvu na Bibi i nasmejala se.

„Greška. *Sasvim sigurno* se ne zovem *Belinda*.“

„Prokleta bila.“ Zamahnula sam pesnicom. „Hm, Brijana?“ Odmahnula je glavom.

Kad se Bibi uselila ovamo pre nekoliko godina, pogrešila je što je potvrdila da joj je Bibi zapravo nadimak. Nije htela da nam kaže pravo ime, i otada smo bezuspešno pokušavale da ga pogodimo.

Luiza se primakla još bliže. Mirisala je poznato i toplo i dopustila sam joj da me malo tetoši. Ako je Bibi bila ozbiljan glas razuma u našem stanu, onda je Luiza bila moja emotivna podrška. „Zaista mi je žao, Esti, znam da si polagala velike nade u ovaj izlazak.“

I protiv volje, oči su mi zasuzile.

„Tako mi je muka od svega, devojke.“ Obrisala sam suzne

---

^{*} Engl.: Igra reči *and* se piše kao *I* a može biti i nadimak od imena Endru (Engl.: Andrew). (Prim. ur.)

oči pojasom njene kućne haljine. „Čini mi se da se uvek previše nadam, iako obećam sebi da neću i znam da je glupo i dalje verovati. Razmenim nekoliko poruka s nečijim slikama i deluju mi tako divni. Dok se ne sretnem s tipom koji izgleda i ponaša se kao mnogo stariji i jeziviji ujak Freda Vesta*. Osećam se tako glupo i tako razočarano *svaki put*. Sve me je to iscrplo.“

Bibi me je neobično nežno pomilovala preko kućnog ogrtača. Obično nije bila sklona tako otvorenom pokazivanju saosećanja; znači *mora* da je bilo loše. „Ah, draga, u poslednje vreme *prolaziš* kroz teško razdoblje kad je ljubav u pitanju.“

„Istina!“, složila sam se, utešena njihovim saosećanjem. „Sećate se onog lika što nije prestajao da mi dira kosu? Ili onog s fetišem za stopala koji se sve vreme žalio što nisam obula sandale za izlazak s njim? Ili onog antivaksera koji je stalno pokušavao da stavi magnete s frižidera na mene da dokaže kako sam postala magnetizovana posle vakcine protiv kovida? Oh, ili onog kretena koji je rekao kako ne mora da stavlja kondom, jer je zbog febrezea** postao imun na seksualno prenosive bolesti?“ Dramatično sam šmrncnula. „A tu je onda bio i onaj tupan koji je, kako se pokazalo, radio na multilevel marketinškoj šemi i na *Tinderu* je pronalazio mušterije, to jest žrtve.“

„Ne zaboravi onog koji je uključio pornić na televiziji pet minuta nakon što si došla kod njega kući“, predusretljivo je dodala Luiza.

„Kako bih mogla?“ Uzdahnula sam. „Da ne spominjem dve godine propuštenih prilika zahvaljujući pandemiji.“

Bibi je zacoktala jezikom. „Rekla sam ti, trebalo je da se vidaš s muškarcima preko *Zuma* kao i svi ostali.“

„Nisam nikad videla smisao u tome.“ Zavrtela sam glavom. „Ako nisi mogao da se nađeš s nekim i proveriš je li mu penis

---

* Frederik Vest – bio je engleski serijski ubica koji je počinio najmanje 12 ubistava između 1967. i 1987. (Prim. prev.)

** *Lenor febreze* – marka omekšivača za veš i osveživača prostora. (Prim. prev.)

deformisan, u čemu je bio smisao višemesečnog video-časka-nja? Osim toga, *Zum* me je previše podsećao na posao.“ Pogledala sam u sopstveno krilo. „Mislim, radim sve što govore da treba – *dajem sve od sebe*. Uvek sam *otvorena*. Pružam priliku i muškarcima koji nisu nužno moj tip. *Snižavam standarde*. Pristajem na drugi sastanak čak i nakon što ostave ogromno nepomično govno u našem toaletu.“

Luiza se odjednom uznemirila. „Mislim da je on pokvario naš ve-ce, znate! Otada ne radi kako treba.“

„Taj je još bio jebeno dobar“, promumlala je Bibi, ali to me nije usporilo.

„Kunem se da dvadeset deveta menja sve kad su izlasci u pitanju. Muškarci misle da smo užasnote što ćemo napuniti trideset i da nam biološki sat otkucava kao bomba, pa ćemo prihvatiti svakakvo sranje od njih. A najtužnije od svega je što u sebi mislim da *možda* i bih.“ Snažno sam zatrepkala, gledajući u svoje najbolje drugarice. „A nijednom od tih neviđenih gubitnika nisam se čak ni dopala!“

Već su čule taj govor, ali nastavila sam jer sam *znala* da ne kapiraju. Ne zapravo. Bibi je bila srećna sama, a Luiza je imala Svena. Mogle su da cokću i mumljaju koliko žele, ali nisu imale pojma koliko sam se očajno osećala u svojoj koži. Nisu znale koliko sam mrzela sebe što se nisam osećala potpunom ovako sama. Koliko sam mrzela što nisam dovoljno jaka da sve ovo radim bez tog Nekog. Koliko sam mrzela što sam nekad volela da budem slobodna i izlazim i smejem se tom užasu. Nisu mogle razumeti koliko sam mrzela što je poslednja godina mojih dvadesetih nešto promenila u meni; stomak bi mi se uznemirio kad vidim bebe. Pogledom sam pratila starije parove na ulici i pitala se hoću li umreti sama. Fizički me je bolelo dok sam gledala kako mi svaka drugarica pronalazi svog para, jedna po jedna. Nisu znale da sam se prijavila na *Izlazak na večeru*, *Izvedi me*, *Prvi sastanci*, *Brak na neviđeno*, *Gardijanov sastanak na slepo*, pa čak i za *Ljubavno ostrvo* u trenutku očaja.

Ponekad sam tako jako želela da imam kratak – najkraći! – pogled u svoju budućnost za pet godina. Kad bih samo mogla videti da sam upoznala nekog sjajnog i srećno se skrasila, mislim da bih se mogla opustiti. Mogla bih uživati u životu ovakvom kakav je sad, i ne bi me neprestano mučila ta briga u stomaku. Briga da neću uspeti. Da ću biti *jedina* koja nikog neće upoznati.

Zavladala je sumorna tišina. Voditelj *Doručka na Bi-Bi-Siju* najavio je još jedan prilog o nekom klinцу koji prikuplja novac radi pažnje (u dobrotvorne svrhe) i proučavala sam žutu mrlju od vlage na tavanici. Širila se – svakog dana je bivala sve veća – ali previše sam se plašila našeg siledžijskog stanodavca da nešto preduzmem.

Jutros sam se osećala ukleto. Imala sam mamurluk koji ne možeš zapravo ni nazvati pravim mamurlukom, jer se nisam u stvari osećala *tako* bolesnom. Nisam imala glavobolju ili mučninu, već onaj večno prisutni osećaj očajja koji me je zapljuskivao u talasima. Lu, Bibi i ja više volimo izraz *probadanje* od *pivskog straha**, jer a) probada te po ceo dan, i b) mi ne pijemo pivo, već samo roze sa uvredljivim novim etiketama koje nas nazivaju „Vinska drolja“ ili „Prosta kučka“. Kako god, imala sam osećaj da mi je život završen – da sam sve upropastila – a nisam mogla odrediti tačan razlog zašto.

Osim očiglednog, naravno: da ću napustiti svoje dvadesete za nekoliko meseci, činilo mi se, ni sa čim vrednim hvale. Nisam imala pravog dečka čitavu večnost, živela sam u trulom starom stanu, i nisam mogla, ni za živu glavu, srediti obrve da mi budu jednake.

Znala sam da je trebalo da budem srećna što sam slobodna; *znala sam to*. Bila sam odrasla žena sa zabavnim poslom i prijateljima koje obožavam, ali nešto u meni me je stalno

---

* *Beer fear* ili pivski strah, izraz koji se koristi da se opiše osećaj krivice i straha posle noći pijanstva. (Prim. prev.)

---

navodilo da se pitam. Šta ako *zaista* nešto propuštam? Šta ako su sve *Netfliksove* romantične komedije sa Vanesom Hadžins u glavnoj ulozi, koje gledam baš svaki put kad mi to algoritam ponudi, u pravu? Da ne možeš imati ispunjen život bez partnera? Ponekad noću, dok ležim sama u svom velikom krevetu, setim se kako je to dobro; kako je lepo imati čitav dušek za sebe i manje posla oko stidnih dlaka kad si sam. Ali ali ali. Nešto u meni ipak i dalje želi i nada se. Jer ponekad je bilo lepo pronaći stidnu dlaku koja nije moja.

„Ovo je jebeno depresivno.“ Bibi me je odgurnula. „I imam rešenje.“

Luiza i ja je pogledasmo, razrogačenih očiju punih nade. Bibi je uvek imala odgovor, bila je tako mudra i sveznajuća. Rešiće mi moj jadni život.

Privukla je pažnju na sebe, praveći preveliku dramsku pauzu, dok je gledala čas jednu čas drugu. A onda je otkrila svoje rešenje i bila je u pravu.

„Napićemo se usred dana u deset sati ujutru.“